

Dr. Kolláth György

Utálom a vadászjeleneteket. Magyar Bálint miniszter esetében mégis menthetetlen kutyaszorítót látok. Pedig nem érdekel a ház-vétele, sem a kölcsön időzítése. A vagyonyilatkozatok zöme fügefalevél. A kliens pénzén való utazásokban a pitiánerség zavar. Az OM jogi-közigazgatási nivója évtizedek óta alacsony. A tárca kétpárti irányítása rossz kompromisszum. Szerintem az oktatás reform-programja minőség-ellenes, sok elemében

látszat-értékű, a testnevelés megítélésében még csak nem is XX. századi. Bántó az a paternalizmus, ami a közoktatási törvénymódosításból árad. Meglehet, a sulinet fele blöff. A közpénzek szétgurulása talán csak formát váltott. Keserű nézni a felsőoktatás sok kezeletlen bajját (pl. integráció, bolognai folyamat). Rengeteg a ki nem kényszerített hiba. De van még 3 év, lehetne javítani. A törvény sáncain és a politikai korrektség határain belül egy miniszter akár vas(al)kancellár is lehet. Ám ha ebben határsértő: mennie kell. Az oktatási miniszternél ez - szerintem - bekövetkezett.

Apropót a jászladányi iskola-ügy ad. A helyzet paradox. A bíróság – ki tudja miért? – egy utolsó szalmaszálat dobott a miniszternek, amikor regisztrációs törvénysértésben sem marasztalta el. Szelíd korholásig bátorkodott csak elmenni a szociológusi határozattal szemben. Amint meglesz az írásba foglalt ítélet, kilóg a lóláb, mert a közigazgatás évtizedes axiómáinak mellőzésén át vezetett az út a „felmentésig”. Attól tartok, mind a miniszteri határozat, mind a neki tetsző ítélet a jogi tanulmányok állatorvosi tanlova lesz. Jogállamnak, tisztességes eljárásnak, egyenlő perbeli „fegyvereknek”, korrekt bírói szerep-felfogásnak, IGAZSÁGSZOLGÁLTATÁSNAK nem sok nyoma akadt. A ladányiaknak eddig is minden irata a nyilvánosság számára hozzáférhető, opponálható volt. Egy rossz hang nem jött ellene. Közzétesszük az ítélet analízisét is, hogy lehetőleg még egyszer Magyarországon ilyen justizmord ne essék meg szó nélkül. Jogi tanulságként: egyesbíróra politikailag átitatott ügyet nem szabadna bízni. Az egyfokú peres eljárás óriási hibaveszély.

Nemcsak a ladányi alapítvány veszített. Az bizonyosodott be: romák-lakta övezetben nincs törvényes mód plusz egy magániskolára. Bármilyen áron, de elfojtják. Majd a miniszter eldönti: kinek mi jár? Senkinek semmi, ha már egy sulis van! A hátrányos helyzetű gyerekek lelke mindenkinek felett áll. A többinek se legyen jobb. Irány visszafelé a monista diktatúrába? Így a „rasszista” Jászladány pofozógép lett. Ennek most konjunktúrája van. Ígérik, ősszel jön a többi?! Itt a bökkenő.

Kezdetől vitán felül állt: a tárcavezető (ön)tudatosan vétett 3 alkotmányos intézmény és jog ellen. Megsértette a tanszabadságot, a tanítás szabadságát, s a szülők jogát arra, hogy a gyermeküknek adandó nevelést megválasszák. Kétségbe vonta a szülők érdekét és felelősségét gyermekeik jövője iránt. Nem mondott igazat akkor, amikor - a gyanú szintjén - a romagyerekek hátrányos megkülönböztetésére hivatkozott. Nem sikerült találni diszkriminált gyereket, csak sértett, bukott helyi politikust, aki felmondta a leckét. Köztudomásúlag (?) csakis a roma gyermekek kapnak közalapítványi forrásból 3000-6000 Ft. ösztöndíjat, ha jó tanulók. A ladányi tandíj épp ezért lett volna 3000 Ft. Ilyen ösztöndíj a szegény, de nem roma diákok esetében nincsen. Jó, legyen ez a pozitív diszkrimináció. Habár, a szegénységnek nincs bőrszíne. De akkor ki diszkriminál kit?

Az alapítvány a bíróságon sem győzhetett. Zúdul ránk a perbeli furcsaságok sora: a sajtótól tudtuk meg elsőként a tavaszi tárgyalás elhalasztását. A dátum egybeesett a beiratkozással. Mit tesz isten, az ítélet-hirdetés meg az utolsó tanítási napra esett. Nehogy tudja bárki, melyik iskolát érdemes választani Ladányban! A bíróság elnázta a minisztérium képviselőjének rosszhiszemű próbálkozását, önellentmondó nyilatkozatait, majd mulasztását. A ladányi érvek, bizonyítékok mérlegelés nélkül maradtak. Kínosan kerülte a bíróság, hogy szankciót kelljen kiszabnia a tárca

Cím
Magyar Bálint és az Alkotmány
Dátum
2003.06.26.

Dr. Kolláth György

képviselőjére. Olyan „házi feladatot” írt elő nekünk a bírónő, amely csak a jogszabály (f)elolvasását kívánta, mégsem adta jelét utóbb, hogy a „kötelezése” eredményét olvasta volna. Nem találta meg (?) a kormányrendeletben 12 helyen szereplő minisztérium, csak az 1 miniszter kifejezést. A tárca jogi védekezése a minisztert cáfolta. Előbb azt állították: nem tehetett mást a miniszter, később az ő homályos „megkeresési jogára” utaltak. Rákérdeztünk: miféle megkeresés történt? Hiába. Nem észlelte a bíróság a semmisséget, sem a törvény alapelveinek a megsértését. Nem tűnt fel, hogy az oktatási miniszter egy személyben két olyan, összefüggő ügyben hoz(hat)ott határozatot, amelyben nyakig benne volt, így tőle tárgyilagos döntés nem volt elvárható. Még egy kis bírói csúsztatásra is futotta: a szóbeli ítélet-hirdetésnél, melynek zöme jogszabály-felolvasásból állt, ismét összekeverte a bírónő a minisztert a minisztériummal. /Az ügy kulcsa, hogy a hatósági ügyekben még a minisztériumon belül is van - több évtizede - két elbírálási fokozat, s azok sorrendjét be kell tartani./ Ilyenfajta jogszolgáltatásra mondhatta nemrég egy neves jogász: ég az arca tőle. Utószöveg: az OM a helyes politika folytatásáról beszél!?

Hamisságra is épülő, új roma-politikát – önkényesen megbélyegzett diszkrimináció elleni harcot – jogsértő nyomásgyakorlással senki sem juttathatna érvényre. Bármennyire is meg van győződve a politikus a maga újjító igazáról, és bármennyire erős nyomás nehezedik az EU részéről Magyarországra, hogy tegyen már végre valamit a romák érdekében, ez sem jogosít fel senkit a törvény átlépésére. Demokratánál a cél nem szentesíti az eszközt. Nem szabad(na) szembekerülni a liberalizmus feltétlen jogtisztetével és erőszakos hittérítőként reagálni arra, ami másoknál nem tetszik. Európában ilyenkor menni kell. Ezt nem pótolja az önfényezés, és a megalázott ellenfélre irányított permanens vizsgálat, médiakampány.

Ladányt az OM-ben semmibe vették, a bíróságon pedig egyoldalú, felszínes és közigazgatásilag nonszensz ítélettel elküldték a csudába. A miniszter a fővárosi bíróságon nyert, de ez az „eljárási kegyelem” erkölcsi, politikai és emberi mélyrepülés. Az Alkotmány mondja: „A köztársasági elnök a tisztségétől megfosztható, ha annak gyakorlása során az Alkotmányt vagy valamely más törvényt szándékosan megsérti”. Miniszteri norma nincsen: se kint, se bent!?

A liberalizmus nyitott társadalmat, joguralmat eszményít. Próbaképpen terítsük ki a lapokat! Hozza mindenki nyilvánosságra a keze munkáját! Nézze meg oknyomozó újságíró, mi történt tavaly nyáron a szolnoki közigazgatási hivatalban. Hol vannak, akik akkor ott ügyködtek, és járt-e megtorlás az őszinteségért? Végül mindenki tegye a saját papírosa mellé az Alkotmányra és a törvények tisztetelére tett eskü-okmányát.